

[Lønger]

altså nu ikke alene skal være dobbelt, men tredobbelt.

Vi har ellers siden i sommer rost ministeren for hans behandling af Jan Bonde Nielsen. Vi har tidligere fremsat forslag vedrørende anvendelse af retshåndhævelsesarrest. Vi har tidligere fremsat forslag vedrørende anvendelse af varetægtsbetingelserne. Netop varetægtsfængslingskendelsen mod Bonde Nielsen er en af de ting, vi godt ville fjerne muligheden for i vores retsplejelov. Han kunne ikke begå nye forbrydelser, og han kunne næppe påvirke vidner, ud over hvad han havde haft mulighed for i forvejen. Ja, han kunne muligvis stikke af til udlandet, men det sagde han at han gjorde, netop fordi han ikke ville sidde i varetægtsfængsel. Endelig var der det, at skulle han sidde varetægtsfængslet på grund af retshåndhævelsen, ville vi finde det helt uacceptabelt, fordi han er uskyldig, indtil han er dømt.

Han er en af dem, vi har haft i tankerne, når vi har talt om at lempe varetægtsbetingelserne, helt sikkert. Derfor skal ministeren ikke høre ét ondt ord for behandlingen af Jan Bonde Nielsen. Det er fint alt sammen. Der er altså bare det, at vi synes, at andre mennesker skal behandles på samme måde, og det mener vi efter vores bedste overbevisning ikke er tilfældet nu.

I den forbindelse er vi opmærksomme på, at ministeren over for retsudvalget i besvarelsen af et spørgsmål har sagt, at disse aftaler ikke er usædvanlige, men at de oftest er mundtlige. Det gør det selvfølgelig meget vanskeligt at følge med på området. Det, det kunne føre til, var, at måske er det ikke dette forslag, der skal vedtages, men der skal i hvert fald vedtages nogle meget klare regler for, hvornår man indgår aftaler af denne karakter, og det skal ikke bare være forudsat, at det udelukkende sker mundtligt.

Vi er glade for, at der er et flertal herinde, der gerne vil være med til at diskutere området, og som jeg har sagt til både hr. Hans Hækkerup og fru Alice Faber, har forslaget fået denne absurde karakter, fordi det var en absurd situation, der affødte det. Vi vil bestemt ikke stille krav om, at det skal udformes på lige præcis denne måde. Det kunne godt udformes på en anden og mere hensigtsmæssig måde, men det ville i den fase, vi har været igennem indtil nu, tage lidt af det absurde af ministerens absurde teater, og det

synes vi ville være synd, før vi var nået til afslutningen på teaterstykket.

Poulsgaard (FP):

Jeg skal gøre det ganske kort: vi kan ikke støtte lovforslaget.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Selvfølgelig kan man spørge, om der er nogen grund til at blive ved med at drøfte et lovforslag, som forslagsstillerne selv erkender ikke er det rigtige. Det er måske en fejl af mig, at jeg overhovedet begyndte at vurdere forslaget, men jeg synes dog, at det over for den risiko, der kunne være for, at man vedtog et forslag, der i realiteten betød, at politiet ikke kunne løslade en person, hvis der var afsagt varetægtsfængslingskendelse, var nødvendigt at reagere. Og så kan man betegne det som absurd, eller hvad man vil, fra anden side. Jeg forstår, at vi ikke behøver at drøfte forslaget mere, for det er der ingen tilslutning til, heller ikke fra forslagsstillerne.

Så skal jeg sige noget om det andet, og det bliver i væsentlig grad til hr. Hans Hækkerup. Det, jeg gerne vil bede hr. Hans Hækkerup om at gå herop på talerstolen og fortælle, er, hvordan han ville klare spørgsmålet om hr. Bonde Nielsen. Hr. Hans Hækkerup ønskede ikke, at Bonde Nielsen skulle rejse til England. Det gjorde jeg bestemt heller ikke. Jeg havde endda ikke noget med det at gøre på det tidspunkt, hverken med hans afrejse eller med det ministerium, jeg har at gøre med i dag; det ved hr. Hans Hækkerup udmærket. Men Bonde Nielsen var rejst til England.

Vil hr. Hans Hækkerup så påstå, at der ikke er gjort, hvad der var muligt for at få en udlevering? Vil hr. Hans Hækkerup påstå, at det var justitsministeriet, altså til syvende og sidst mig, der trak sagen i England ud? Vil hr. Hans Hækkerup hævde, at såfremt der ikke var truffet den pågældende aftale, så havde hr. Bonde Nielsen ikke været i England i dag? Eller mener hr. Hans Hækkerup ligesom jeg, at den sag ikke var afsluttet i England? Og så er tilbage spørgsmålet, hvad der er bedst: at få behandlet sagen eller ikke få den behandlet. Det er bare de spørgsmål, jeg beder hr. Hans Hækkerup besvare.

For en ordens skyld vil jeg sige, som jeg skrev i det brev, hvormed jeg besvarede hen-